

Με τον τίτλο αυτό δημοσιεύεται στο διαδίκτυο ένα πραγματικά εκπληκτικό κείμενο, που αξίζει της ιδιαίτερης προσοχής μας. Πολύ δε περισσότερο στη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία κατά την οποία «βοά» η επικράτεια από τα πολιτικά αναμασήματα αμέτρητων υποψηφίων δημάρχων και συμβούλων, που βγήκαν στο «παζάρι» προς άγραν ψήφων, εν όψει της επικείμενης εκλογικής αναμέτρησης για την τοπική αυτοδιοίκηση.

Το κείμενο υπογράφει η Φανή Αναστασιάδου και μπορεί να το αναζητήσει κανείς στο indymedia. Το αρχικό κείμενο της Φανής, μιας κοπέλας με κινητική αναπηρία, βρίσκεται στο μπλόγκ της <http://aprospelastipoli.blogspot.com>

Παραθέτω, εξ' ανάγκης, μέρος του κειμένου θέλοντας να ελπίζω πως με τον τρόπο αυτό συμβάλλω, έστω και στο ελάχιστο, στη συνειδητοποίηση της πολύ μεγάλης ευθύνης που φέρει ο καθείς από εμάς, για εξασφαλίσουμε τις συνθήκες εκείνες που θα μας επιτρέψουμε να ζήσουμε σε μια πόλη που θα σέβεται πρωτίστως τους πολίτες της.□

«Ανάπηρη είναι η πόλη που εμποδίζει τους ανάπηρους να ζήσουν με αξιοπρέπεια και να κινηθούν απρόσκοπτα.

Ανάπηρη είναι η πόλη που διοικείται από ανθρώπους, κόμματα και φορείς που με τις πολιτικές και πρακτικές τους διαμορφώνουν συνθήκες ασφυξίας για τους πολίτες.

Ανάπηροι είναι οι διοικούντες που στο όνομα του κέρδους ασελγούν μετατρέποντας κάθε δημόσιο χώρο σε «τραπεζοκαθίσματα» και πάρκινγκ στερώντας από πολλούς το δικαίωμα να κινηθούν ελεύθερα και να περπατήσουν.

Ανάπηροι, όμως, είμαστε και οι πολίτες που δεχόμαστε τους περιορισμούς στη μετακίνηση, που την ταυτίζουμε με τη χρήση του ιδιωτικού αυτοκινήτου, που ανεχόμαστε την οικοδόμηση κάθε ελεύθερου χώρου.

Ανάπηρη είναι η πόλη που ρυπαίνει και ρυπαίνεται, η πόλη που μολύνει και μολύνεται.

Ανάπηρη είναι η πόλη της αποξένωσης και του ατομικισμού. Η πόλη που παράγει και συντηρεί ως αξίες την ανταγωνιστικότητα, την αντιπαλότητα, τον παρασιτισμό και την παθητικότητα των κατοίκων της.

Ανάπηροι είμαστε και οι πολίτες που εξαντλούμε την ύπαρξή μας στον καταναλωτισμό και που δεχόμαστε από τις κρατικοδίαιτες και ψηφοθηρικές οργανώσεις να μας τον ρυθμίζουν.

Ανάπηρη είναι η πόλη όπου σιωπούν οι άνθρωποι του πνεύματος και της διάνοησης, είτε γιατί επιλέγουν τη σιωπή είτε γιατί την εξαργυρώνουν με την αφομοίωσή τους στην αυλή των πολιτικά και οικονομικά κρατούντων.

Ανάπηρη είναι η πόλη που αδιαφορεί για τη μόρφωση των παιδιών της στο νηπιαγωγείο, στο δημοτικό, το γυμνάσιο ή το λύκειο. Η πόλη που ανέχεται τη στέγαση των παιδιών της σε προκάτ, τις διπλοβάρδιες, τις άθλιες συνθήκες μόρφωσης.

Ανάπηρη είναι η πόλη που αντί για πολιτισμό παράγει σκουπίδια. Σκουπίδια που τα μετονομάζει σε «πολιτιστικό προϊόν» που αχόρταγα καταναλώνουν οι πολίτες της.

Ανάπηρη είναι η πόλη που η διοίκησή της αναπαράγει ένα συγκεντρωτικό και αυταρχικό πολιτικό μοντέλο διοίκησης, κακέκτυπο αυτού του κεντρικού κράτους. Η πόλη που συνεχίζει να λειτουργεί συγκεντρωτικά με εργαλεία τη συναλλαγή και το ρουσφέτι, η πόλη που καλλιεργεί τον παρασιτισμό, η πόλη που φοβάται τους

ενεργούς και ελεύθερους πολίτες. Η πόλη που η αισθητική της εξαντλείται στην αισθητική των εργολάβων και των κατασκευαστών και όχι στην ιστορία, την παράδοση, τον πολιτισμό και το δημιουργικό μέλλον της.

Ανάπηροι είμαστε και οι πολίτες, που εξαντλούμε που δεν αντιστεκόμαστε, που δεν μετατρέπουμε τη γκρίνια μας σε διαμαρτυρία, που δεν αντικαθιστούμε την μοιρολατρική μας συνέργεια με το διαρκή αγώνα για την εξασφάλιση μιας καλύτερης ποιότητας ζωής.

ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΔΕΝ ΤΗ ΘΕΛΟΥΜΕ.

Αναζητούμε μία άλλη πόλη, ένα άλλο περιβάλλον, άλλες σχέσεις. Αναζητούμε την ελευθερία μας. Την ελευθερία σε μια Πόλη όπου θα δημιουργήσουμε τους δικούς μας χώρους επικοινωνίας, όπου θα συναντιόμαστε σαν άνθρωποι, θα εργαζόμαστε και θα δημιουργούμε, θα παίζουμε και θα διασκεδάζουμε...».

Ίσως τα παραπάνω να ακούγονται ουτοπικά. Ή έτσι τουλάχιστον να εκλαμβάνονται από αυτούς που διαφεντεύουν (εν είδη «κλειστού επαγγέλματος») τον πολιτικό βίο της χώρας και ακόμη από μερίδα πολιτών που μοιρολατρικά αποδέχονται τη τύχη τόσο τη δική τους όσο και του τόπου τους.

Όμως όσο υπάρχουν πολίτες που μπορούν μέσα από οργανωμένες συλλογικότητες να σηκώνουν το ανάστημά τους, που τολμούν να λένε την αλήθεια, που έχουν τη δύναμη να αγωνίζονται και να παλεύουν για να αντιστραφούν οι όροι του σημμένου παιχνιδιού, θα υπάρχει η ελπίδα να αλλάξει το σκηνικό της καθημερινότητάς μας. Αρκεί οι προσπάθειες αυτές να τύχουν της ενεργούς συμπαράστασης και συμπαράταξης και φυσικά της ουσιαστικής επιβράβευσης. Και ένα βήμα προς αυτή την κατεύθυνση είναι η ψήφος. Ιδού λοιπόν η Ρόδος...